

трудно, и за туй го увѣрихмы че, за да го задоволимъ, та испъдихмы тосъ часъ.

— Да, наистина, отговори съ постеванье Пикильо, той са отнесе къмъ мене много злѣ, защото отидохъ да му говорѣж за единъ человекъ, за когото не было простено да са понце милость, но който има голѣма нужда отъ нея; разумѣвамъ Гонгарельо.

— Ты знаешъ ли прочее какво е той станжлъ?

— Стоялъ петъ години въ тъмницытъ на инквизиціята.

— Увѣрена бѣхъ! бѣше му невъзможно да не расказва исторіи, когато ный бѣдны Мавры трѣба да мълчямы! Азъ не обаждамъ на купувачытъ си никога освѣнь цѣнытъ на стокытъ си, но той . . . кой знае? двѣ три шегы конто ще бжде истървалъ предъ нѣкой членъ на инквизиціята, ще сж были достатъчны да турѣжтъ въ опасность свободата му!

— И живота му . . . и живота на племенницата му.

— Христе и Богородице! що думашъ?»

Тогази Пикильо ѣ расказа изниско зрѣлицето, на което бѣ очевидецъ сутрината.

Бѣдната Казилда станж студена като мраморъ, и сичката ѣ снага треперѣше; тя обичаше племенника си Гонгарельо, и особенно малката си племенница Жуанита; а освѣнь туй сичкытъ тѣзи гоненія противъ сънародницытъ ѣ възбуждахъ и въ нея, какъто и въ сичкытъ Мавры, подданницы на Испанія, жалость и страхъ.

« И тѣй подиръ два дни тѣ нема да сжществуватъ вече, рече съ плачь бѣдната Казилда.

— Може бы отговори Пикильо, отъ тебе зависи да гы спасешъ.

— Отъ мене? що думашъ? ще сторѣж за тѣхъ сичко що ми е възможно, стига само да не са научи мжжъ ми.

— Тѣкмо туй и азъ са готвѣхъ да кажж.

— Добрѣ, добрѣ, иди гогасъ че ма чакай задъ дугеня, защото ми са струва че той иде.»

И дѣйствително, сеньоръ Казолета доде да си нареди смѣткытъ, и да запише доходытъ на деня, кои-